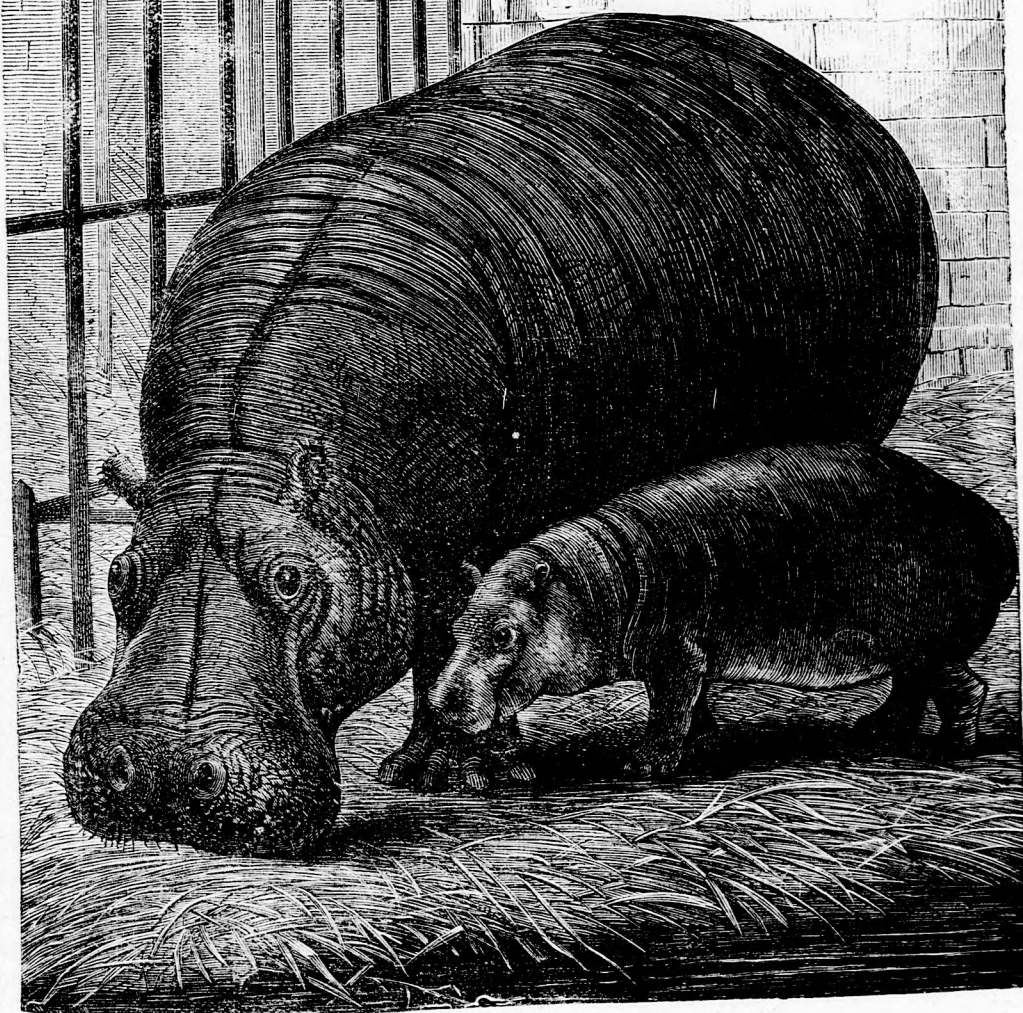

KIS TRAP

A VIZI LÓ ÉS CSIKÓJA. (Lásd a 138. l.)

9. sz. — 1873

V. kötet.

A BÜVÖS GYÖNGYÖK.

vagy :

Pali árnyéka.

(Folytatása.)

UGYAN ne fecsegi már, hanem aludjál,“ kiáltott Pali mérgesen. „Csak nem fogsz talán egész éjen át azzal az ostoba majmmal beszélgetni?“

„Azt nem fogom tenni, de mivel ez a majmocská most az én tanítványom, tehát gondot kell fordítanom nevelésére. Ha öregebb volna megverném a gonosz csinyért, melyet elkövetett, de minthogy még ilyen fiátalka, csak megdorgálom. Ugy-e, nem teszed többé, majmocskán? Nem? No, úgy már jól van, megbocsátok.“

„De hát hallgass el már egyszer és aludjál!“ kiáltott Pali türelmetlenül.

„No no! csak ne heveskedjél... hiszen mindjárt elesöndesedünk,“ felelt Ferkó s aztán maga mellé vonván a kis majmot, csöndesen feküdt. Nemsokára hallható horkolás bizonyítja, hogy Feri mélyen alszik.

Pali szerette volna követni testvére példáját, — de hiába, nem tudott elaludni. Hol bezárta, hol kinyitotta szemeit, majd az ablakon bevilágító holdfényre bámult, majd valamely sötét sarokba nézett, — hasztalan. Megkísérlé unalmas szá-

mok hosszú sorát halkán elmondani, de ez sem segített; aztán verseket szavalgatott el, elmondott minden latin verset, a mit tudott, de ez még rosszabbá tette helyzetét, mert ekkor ismét eszébe jutott az a végzetes latin mondás: „Post equitem sedet atra cura,“ sötét gond ül a lovas mögött! Pali fölugrott s térdén ült ágyában; hideg veríték lepette el arcát, — már saját gondolatai is ellene esküdtek. Akármit tett, mondott vagy csak gondolt is, mindig megjelent a rossz tett emléke s Pali szinte látni vélte, mint ül vánkósára a sötét gond, melyet Jenő emlegetett. De hát mit is mondott Jenő, miként lehet a gondot elüzni? Nem szabad félni tőle, szembe kell szállni vele!

„Lássuk, mit tettem én,“ gondolta Pali. „Hátha még jóvá lehetne tenni? Hiszen én nem akartam ellopni azokat a szerencsétlen gyöngyöket!“

E perczen azonban megmozdult valami Ferkó ágyában s Pali össze-rezzenve tekintett oda; úgy látta, mintha Ferkó egy pillanatra fölemelte volna fejét, hogy aztán ismét lehajtsa. Palit most egyszerre azon gondolat kezdte gyötörni, valjon Feri igazán alszik-e, vagy pedig ébren van és csak színleli az alvást, hogy meglesse Palit? E kétségben elhatározá, hogy várni fog míg meggyőződik, valjon alszik-e Ferkó s ezzel ismét abbahagyta a megkezdett jó utat: hogy meggondolja mily módon tehetné jóvá hibáját.

A hold épen Ferkó ágyának végére világított, de feje homályban volt, úgy hogy Pali nem láthatta egészen jól. Egy ideig azonban mély csönd állott be ismét s Feri mély álomba merültnék látszott.

„Bizonyosan leskelődik reám,“ gondolá Pali. „De én kifogok rajta. Csak azt szeretném tudni, valjon Jenő bizta-e meg, hogy reám vigyázzon? Ime ni! most ismét fölült ágyában, pedig az imént aludni látszott.“

Az bizonyos, hogy mozgott valami Ferkó agyában, sőt egy sötét alak föl is egyenesedett. Pali izgatottan leste, mi fog történni s bosszusan gondolá: „Ha Feri leskelődött és talán a gyöngyöket akarja kutatni, majd megbánja! Birok én még vele!“

Ekkor hirtelen kiugrott a sötét alak az ágyból, de a mint még egyszer odatekintett a szobán végig sétáló alakra, látta, hogy ez nem Feri, hanem a kis majom. Feri pedig mélyen aludt tovább.

Pali most már egészen megnyugodott, mert tudta, hogy Ferkó csakugyan nem leskelődött, hanem aludt s a majom volt az, a kit ő az ágyban mozogni látott. Most aztán egész jókedvvel nézte, mint mulatoz a majom a szobában. A pajkos kis állat először is egy karszékről farkánál fogva lecsüggeszté magát s hirtélőzött; mikor ezt meguntá, fölkapaszkodott az íróasztalra s ott kutatgatni kezdett. Megszagolta a gyertyát, a spanyolviaszt, de egyik

sem látszott inyére lenni; aztán fölkapta az üveg tintatartót s az épen oda világító holdfénynél nézegette; a tinta szépen csillogott s a kis majom végre kedvelt kapott rá, bele dugta orrát, úgy hogy nagy fekete folt maradt épen az orra hegyén.

A tinta ízével azonban nem igen látszott majom koma elégedettnék lenni, mert úgy földhöz vágta a tintatartót, hogy ez ezer darabra tört s a tinta szétfolyt a földön; a majom aztán, megijedvén a zajtól, nagy ugrásokkal a szekrény tetejére menekült s ott oly furesa pofákat vágott, hogy Pali hangosan fölka czagott.

De jó kedve nem tartott sokáig; mert a mint ismét csönd lett a szobában, a majom óvatosan lemászott a szekrényről s egyenesen, mintha tudná, mit akar, az ablak felé sietett.

„Mit akar ez a haszontalan kis állat ott az ablaknál, épen a hol a gyöngyök vannak?“ dörmögé Pali s kettőzött figyelemmel kísérte a majom minden mozdulatát.

Néhány perczig úgy látszott, mintha Pali hiába aggódott volna, mert a majom nem nyult a gyöngyök rejtekébe, hanem leült az ablakpárkányra s ott ült csöndesen. Azonban egyszerre oly gyorsasággal, mely szinte megrémíté Palit, megfordult s a lyukban kezdett kotozásni, hova Pali a gyöngyöket rejté.

„Hó! mi történik itt?“ szólt ekkor Ferkó, ki épen fölébredt. „Maj-

mocskám kiszökött az ágyból s mintha valamit leesni és összetörni hallottam volna. Talán neked van bajod veled, Pali?”

Pali, ki ezalatt már kiugrott volt ágyából, hogy a majmot az ablaktól elkergesse, nem felelt; abban bizott,

hogy a sötétben, hol épen állott, Feri nem fogja őt meglátani.

„Alszol, Pali?” szölt ismét Ferikó, de nem kapott választ. „Már látom, hogy föl kell kelnem, mert az a gonosz kis állat még leharapja Palinak az orrát.”

A KÉT ÓRIÁS. (Lásd a 134. l.)

Midőn Feri fölkel, Pali gyorsan visszaosont ágyába s magára huzta a takarót; de szive hangosan dobogott s minden tagja reszketett. „Ha az a majom előkaparja a gyöngyöket, végem van!” gondolá kétségbeesetten.

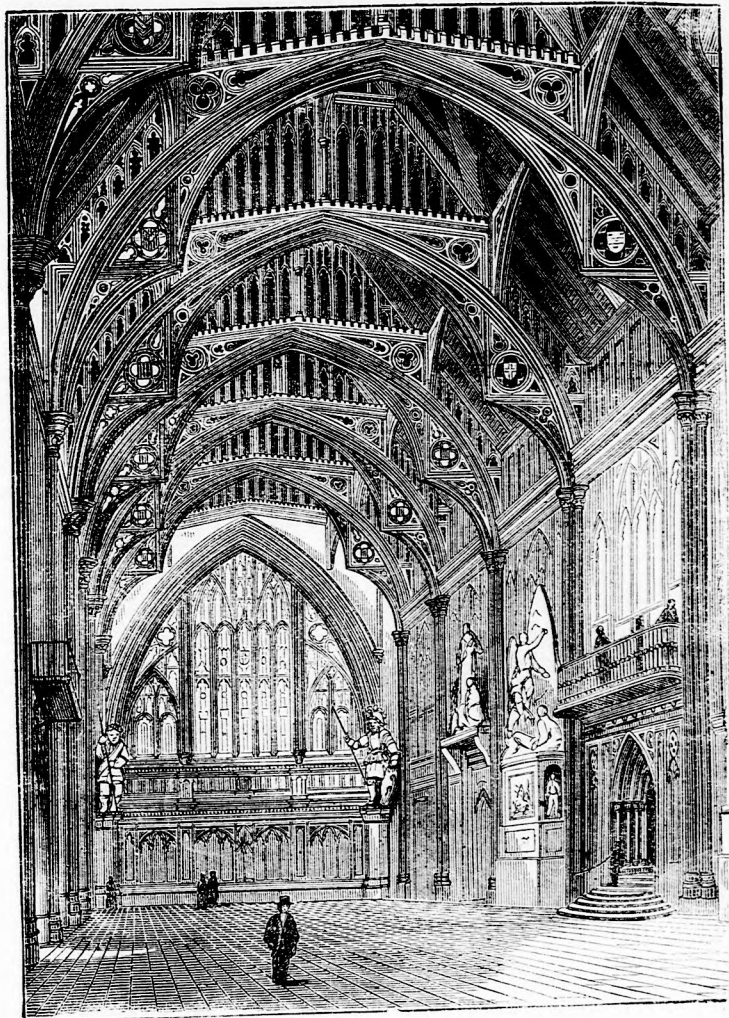
„Ugyan mit kapargál az a majom ott abban a lyukban?” szölt

Feri, mialatt végigment a szobán. „Bizonyosan egér van ott . . . gyertyát kell gyujtanom . . . Pali, hol a gyufa? nem találok, pedig látni akarom, mit csinál ott az én majmocskám.”

„Soh'se törődjél veled, hanem fekdüdjél le szépen,” felelt Pali, álmos-

ságot színlelve. „Ha sokat járkálsz a szobán, még belelépsz a tiútába, melyet a te kedves majmod földre dobott.“

„Jaj! épen most léptem bele! Ejnye, mért nem mondtad elébb? No! most nem is mozdulhatok. Kelj föl hamar, Pali, és hozz valamit, a

AZON CSARNOK, MELYBEN A KÉT ÓRIÁS ÁLLT. (Lásd a 134. l.)

mivel megtöröljem lábamat, mert így egy lépést sem tehetek, különben betintázom az egész szobát.“

Pali sokkal készségesebben föl-

ugrott, mint Ferkó remélte; csak-hogy nem sietett neki segélyére, hanem egyenesen a majomra rohant s kegyetlenül verni kezdte.

llott, Feri

mét Fer-
„Már lá-
mert az
leharapja

a szobán.

... gyer-
Pali, hol
pedig látni
az én maj-

hanem fe-
Pali, álmos-

Takarodjál innen, te ostoba állat! Mi dolgod itt? Mit kaparászol itt?”

„No no! Pali, mért vered annyira a szegény kis állatot? Siess inkább egy kis vizért és törő ruháért, nem állhatok itt egy óráig.“

„Addig nem megyek, míg azt a haszontalan majmot ránczba nem szedem. Egész éjszaka nem tudok aludni tőle, mindig járkál és kotorász a bában.“

„De hallgasd csak,“ szólt Ferkó „mintha valami esőrömpölt volna ott abban a lyukban . . . ott van valami, a mit a majom kapargál.“

„Dehogyan van,“ szólt Pali s erővel elhuzta onnan a majmot. „Azt mondom neked, Feri, hogy ha ez a majom csöndesen nem marad helyén, — megfojtom.“

„No, csak ne dühösködjél, majd csinállok vele valamit,“ szólt Ferkó s féllábon ágyához ugrálva, a majmot odakötötte az ágy lábához. „Igy ni, most már nem fogsz szaladgálni többé.“

Pali megnyugodott, hozott vizet Ferkónak, ez megmosta lábát s nem sokára ismét mély csönd lett a szobában; csak egyszer szólalt még meg Ferkó, mondván:

„Pali te! ha reggel korábban ébredsz föl mint én, költs fel, mert valami dolgom van a kertben.“

(Folytatása következik.)

A KÉT ÓRIÁS.

— Mese —

(Képekkel a 132. és 133. lapokon)

NAGY csarnokban egymás mellett
Állt egykor két óriás.
Alkotójuk faragó volt,
Mesterségök bajvivas.

Szépen festett ablakoknál
Ört állott a két vitéz —
Amint egyszer, hogy-hogyan nem?
A két bajtárs összevész.

Barátságuk százéves volt,
(Leghosszabb a nap alatt.)
Ánde azért nagyhirtelen
A barátság megszakadt.

Oka pedig a viszálynak
A festett ablak vala.
Mindegyik azt bizonygatá:
Hogy szebb az ő ablaka.

— Ejnye ilyen, meg amolyan
Hogy mered ezt mondani?
Igy az egyik meg a másik,
S kezdtek összebomlani.

Ez a kópját, az gerelyét
Egymás fejéhez csapá —
De azért az igazságot
Sem ez, sem az nem hagyá.

S a szörnyű dulakodásban
Egyszerre csak mi zörög? . . .
Az a gyönyörűen festett
Szép két ablak betörött.

Ekkor búsan összenéztek
És ilyen volt beszédek:
Mindegy vón' már: tied enyim —
Hej csak a szép ablakocskák
Bár volnának egészek!

A CZICZA MORFONDIROZ.

(Képpel a 144. lapon.)

MORFONDIROZ a czicza;
Valjon mire gondol?
Maga elé bámul, néz
S nagy bölcsen dorombol.

Csak elbámul, tünődik,
És valamit fontol:
Ni éger . . . zsupsz! elfogja —
Ez lett a dologbol.

AZ IGAZI JÓTÉKONYSÁG.

(Képpel a 136. lapon.)

A ALAMIZSNÁT osztogatsz, ne kürtöld ki, mint teszik a képmutatók és farizeusok, kik az emberek dicséréte után sovárognak.

Igy szól a szentírás és e szavaknak igen mély és szép értelme van.

Keleti országokban a mohamedánok imádság közben nem csak letérdelnek, hanem homlokukkal verik a földet, úgy hogy a por és homok odatapad homlokukhoz. Mikor aztán fölkelnek, a port nem törlik le, hanem ott hagyják, hogy lássák az emberek, hogy ők imádkoztak.

Épen ilyen hivalkodással végezték hajdan a farizeusok jótetteiket. Nem mentek csöndben és titlon a szegényekhez, hogy ezeket vigasztalják és megsegítsék. Oh nem! Ez nem is volt czéljuk, ők csak azt akarták, hogy az egész világ lássa és dicsérje őket s ezért az utcákon és a templomban osztogattak alamizsnát. Azt jól tudták, hogy a templomban mindig sok ember van, ott tehát megfuvattak a kürtöt s ennek hangjára a szegények mind összegyűltek s a farizeusok kiosztották köztök az alamizsnát. Természetes, hogy ez nagy lármával történt s így a farizeusok elérték czéljokat: a világ látta tetteiket s dicsérte, magasztalta őket.

Hanem a ki ott főtt az Egekben lakik, anaak sem volt kedvére az efféle jótékonyság. Isten azt parancsolja, hogy mindenki tegyen jót, a mikor csak tehet, de tegye csupán felebaráti szeretetből és szívjóságból, ne pedig kétkedésből; tegyünk jót úgy, hogy mások ne is lássák ne is tudják, mert csak ez az igazi jótékonyság.

Azért jutott most mindez eszembe, mert minap két kis leánykát láttam, kik nagyon különböző módon gyakoroltak jótékonyságot. Az egyik, Marika, nagyon

nagyon hasonlított a régi farizeusokhoz. Mindig csak magára gondolt, és ha valami jót tett, nem azért tette, hogy segítsen a szegény embereken, hanem hogy lássa a világ és dicsérje őt. Szülei gazdagok valának, sok zsebpénzt kapott s ritkán ment el koldus mellett a nélkül, hogy néhány krajczárt ne dobott volna neki; de mindig gondja volt arra, hogy ezt mások is lássák, ez pedig, mint tudjuk, sokat levont a jó tett érdeméből.

Egyszer szegény özvegy asszonyt látott ülni a fal mellett két kis gyermekével. Az asszony nem volt épen koldusnő, csak nagyon szegény; kis gyermeke pedig megbetegedett, a másik éhezett és így bizony szomorúak voltak mindhárman.

Mikor Marika meglátta őket, ilyenformát gondolt:

„Adok ennek a szegény asszonynak egy ezüst tizest; milyen gazdagnak fognak engem tartani ezek a kis gyerekek!” S ezzel odavetett egy ezüst tizest a szegény asszonynak.

Egy ur, ki épen arra sétalt, látta ezt és így szólt barátjához:

„Nézd, a kis Mariska milyen jó leány! A szegényeknek adja pénzét! Már többször láttam őt, midőn alamizsnát adott. Milyen jó gyermek!”

Hanem a szegény özvegy asszony nem így gondolkozott. Fölvette a pénzt, de még szomorubb lett, mint előbb. Nem volt koldusnő s midőn látta, mily gögös arczzal veti oda Mariska a pénzt, egészen megalázottnak érzé magát. Föl is kelt mindjárt és odább ment, és végre fáradtan egy ház kapujában a sarokkőre ült megpihenni.

Ebben a házban lakott az én Milike hugom, oly kedves, jó leányka, hogy mindenki kénytelen volt őt szeretni; nyájas, gondos, figyelmes volt mindenki iránt, s igyekezett jót tenni, a hol csak lehetett s ha mással nem, egy-két nyá-

(Folytatása a 138. lapon.)

HOGYAN TESZ JÓT MARISKA. (Lásd a 135. l.)

HOGYAN TESZ JÓT MILIKE. (Lásd a 136. l.)

EGY KIS RÓMAL. (Lásd a 143. l.)

(Folytatása a 135. laphoz.)

jas szóval iparkodott megvigasztalni a szomorkodókat, a nélkül hogy dicsekedett volna vele.

E napon a mama egy kosárka gyümölcsöt adott a gyermekeknek ozsonnára s ezek igazságosan elosztották maguk közt. Ozsonna előtt Milike testvérei sétálni mentek, ő azonban otthon maradt szorgalmasan varrogatott kis bábuja számára ruhácskát. Végre készen volt a ruha, a bábu föl volt öltöztetve. Milike elégedetten mondá:

„No, bábu kisasszony, magával már elkészültem, most megérdemlem a jó ozsonnát.“

Elővette tehát a maga részét s az ablakhoz ment, hogy majd ott megegye. Már előre is örült a jó gyümölcsnek s a mint ránézett, fölkiáltott: „Oh, mily pompás lesz ez!“

De alig ért az ablakhoz, szemébe tűnt az a szegény asszony, kigyermekivel ott ült a kapuban.

„Szegény asszony! Milyen szomorú!“ gondolá Milike. „S a gyermekek milyen sápadtak . . . bizonyosan éhesek. Ezt a gyümölcsöt talán megeszik.“

Nem gondolkozott sokáig, hanem néhány perc múlva már lent volt a kapu alatt s a szegény asszonynak nyujtva a gyümölcsöt, mondá:

„Jó asszony, vegye ezt a kis gyümölcsöt, a gyerekek talán megeszik.“

„Oh, köszönöm, ezerszer köszönöm, kedves jó kisasszony! Mily jó lesz ez kis gyermekeimnek!“

De Milike nem várta a köszönetet s azonnal visszasietett.

„Mama,“ szólt a szegény asszony nagyobbik leánya, „milyen szépen, nyájasan nézett reánk ez a kisasszony! Nem úgy, mint az a másik büszke leány.“

„Az isten áldja meg ezt a jó gyermeket,“ szólt a szegény özvegy s egészen megvigasztalva, könnyebb lélekkel ment tovább. Jobban esett neki a nyája-

san adott kevés gyümölcs, mint a büszkén odavetett pénzdarab.

Mikor Milike testvérei hazajöttek, elővették a magok részét a gyümölcsből és ozsonnáltak; Milike nem evett, de a többiek azt hitték, hogy ő már megette a magáét s Milike nem szólt semmit. Senki sem tudta meg jó tettét, csak Isten, ki mindent lát s nem hagyja jutalom nélkül az igazi jó tettet.

UDVARI ZENÉSZEK.

(Képpel a 141. lapon.)

NEM csak a királynak van
Udvári zenésze.
E három kis lánynak is
Van ilyenben része.

Mert ez a két muzsikusz
Udváron zenélget:
E szerint ők is talán
Udvári zenészek.

Az egyik a hangorát
Pöngeti vidáman,
A másik harmonikáz —
S lejtének rá hárman.

És amikor vége van
A zenének, táncznak:
A kis lányok jóízűn
Tejet uzsonnalnak.

A VIZI LÓ ÉS CSIKÓJA.

(Képpel a czimlapon.)

Az állatkertekben a vizi vagy nilusi ló a legritkább állatok közé tartozik, mert ámbár rendkívül erős, óriási állat, mégis nehezen türi a fogságot s hamar belévész. És még nagyobb ritkaság, hogy fiatal vizi lovat láthassunk európai állatkertben. Közelebb egy nagy városban mégis megtörtént e rendkívüli esemény; de nem sokáig örültek a kis vizi csikónak, mert egy éjjel az öreg vizi ló vigyázatlanul ránehezedett és agyonnyomta.

A VARJÚK ÉS A SZÉLMALOM.

DOL VOLT, hol nem volt, de valahol csakugyan volt egy szélmalom, melynek szárnyai éjjel-nappal forogtak, a mivel különben senki-nek sem ártott. Nem ütött meg senkit, a ki vigyázatlanul nem ment épen a forgó szárnyak alá, még a szélnek sem ártott, pedig ezzel mindennap volt dolga; a szél, miután a malom szárnyait megforgatta, minden baj nélkül fujdogált tovább a mezőn.

Hanem volt a szomszédságban egy csapat varju, melynek az ártatlan szélmalom sehogy sem tetszett. A varjúk azt suttogták, hogy abban a malomban valami gonosz lappang, a malom szárnyainak örökös forgása sehogy sem tetszett nekik s gyanujokat még inkább megerősíté azon hír, hogy egy szegény társuk, egy szép fiatal varju, egyszer odarepült, hogy a malom közelebből megtekintse s ekkor a malom egyik szárnya úgy fejen ütötte, hogy szegényke rögtön szárnyet halt.

Épen együtt tilt öt vagy hat varju s mint rendesen, most is csakhamar arra a szárnyü malomra került a szó. Hosszas tanakodás után abban állapotok meg, hogy általános varjugyűlést hívnak össze, s a vidék összes varjainak nagy tanácskozmánya találjon módot, miképen lehetne a veszedelmes szélmalomtól megszabadulni.

A nagy varjugyűlés csakugyan össze is jött egy buzavetés közepén s még soha sem hallott a vidék akkora krákogást, mint ekkor. Választottak elnököt, jegyzőt s a tanácskozás azonnal megindult.

Mint az efféle nagygyűléseknél rendesen, úgy itt is sokféle vélemény me-

rült föl az iránt, mit kellene tenni a malommal. Csak egy pontra nézve volt egyetértés: hogy az a malom igen veszedelmes portéka; hanem hogy miképen lehetne tőle megszabadulni, az iránt sehogy sem tudtak megegyezni. Néhányan azt indítványozták, hogy most rögtön az egész gyülekezet keljen szárnyra s rohanjon a malom-szörnyetegre; — de meg kell vallanunk, hogy e vakmerő indítványt csak a fiatalabb varjúk pártoltak, kik még nem sokat tapasztaltak a világban. Hosszas vitatkozás után végre fölkelt egy öreg varju s azt mondta, hogy indítványt fog tenni, de előbb még néhány kérdésre kér feleletet. Először is kérdi, vajlon látta vagy hallotta-e valaha valaki, hogy a szélmalom megmozdult volna helyéből? Erre mindnyájan azt felelték, hogy ilyesmit nem láttak s nem is hallottak soha, még a legöregebb varju sem emlékezett a malomnak efféle tettére.

„Második kérdésem az“, szóit ekkor az öreg varju, „hogy ha a malom nem mozdul, miként ölhetette meg azt a varjutársunkat, a kinek halálát itt emlegették?“

„Hát úgy, hogy szegény varjutársunk nagyon is közel röpült a malomhoz,“ felelték többen.

„És máskülönben soha sem bántotta a malom az itt lakó varjúkat?“

„Valóban, nem emlékszünk semmire . . . egyebet nem tett semmit,“ szóltak többen.

„No's tehát, akkor a kérdés megoldása nagyon egyszerű: ne járjunk közel a malomhoz s nem lesz semmi bajunk,“ végzé az öreg varju.

Az egész gyülekezet roppant kacajra fakadt s mindenki elismerte, hogy az öreg varju tanácsa a legokosabb s azt kell követni.

Én is azt hiszem, hogy ez volt a legokosabb; de az öreg varju tanácsát sokszor követhetnék a kis fiúk és leá-

(Folytatása a 142. lapon.)

HŐS BERCZI. (Lásd a 142. l.)

UDVARI ZENÉSZEK. (Lásd a 138. l.)

(Folytatása a 139. laphoz.)

nyok is. Mondok egy-két esetet annak magyarázására, mért hoztam föl ezt a mesét a varjúkról.

Mikor még iskolás gyerek voltam s a nyári szünidőt otthon falun töltöttem, a csür fedelén nagy darázfészket vettem észre. Sokszor nézegettem a darázsokat, mint röpdesnek szorgalmasan ki és be s egyszer ilyforma gondolat lepett meg: „Itt valamit tenni kell; ezek a gorosz darázsok utoljára még megcsipnek minket.“ Pedig a szegény darázsok hetek, hónapok óta békésen tanyáztak ott és soha senkit sem bántottak. De én elhatároztam, hogy azt a darázfészket el kell onnan pusztítani s testvérem ugyanily véleményben volt.

Egy napon tehát létrát támasztottunk oda s mindketten nagy botokkal fölmásztunk és szétromboltuk a darázfészket. Szétromboltuk, az igaz; de mielőtt lejutottunk volna a létráról, dühösen körülvett a megzavart darázs-sereg s bármily kétségbeesetten védtük is magunkat, egy-egy luczat darázscsípéssel térünk haza, én is, testvérem is. Arezom egészen megdagadt s nemcsak nem láttam vagy két hétig, de életem is veszedelmében forgott. Pedig ha nem bántottuk volna a darázfészket, alkalmasint soha sem esett volna miatta senkinek baja.

A másik eset az iskolában történt s ekkor is pórul jártam. Volt az iskolában egy igen erős, de nagyon rossz fiu, ki mindenkit sértegetett. Engemet még nem bántott ugyan, de mindig az forgott eszemben, hogy nekem is bajom lesz vele, ha meg nem előzőm. Föl is tettem magamban, hogy a legelső alkalommal belekötök és jól megverem, hogy aztán ne legyen kedve engemet bántani. Az alkalom csakhamar megjött; Gyuri, — így hívták, — épen veszekedett a mellettem ülő fiuval s nagyon kiabált. Én rárivaltam, hogy hallgasson, mert

nyakon ütöm. Erre Gyuri hozzám fordult s mondá, hogy próbáljam meg. Én nem mondattam ezt kétszer magamnak s megütöttem, — hanem csak egyszer, mert a következő pillanatban már ő vert engemet s amugy igazán elpábolt, hogy egy hétig is látszott a kék folt karomon és hátamon. Ekkor aztán beláttam hogy legjobb effélékbe be nem avatkozni s azontul nem volt semmi bajom.

Tehát, — ne feledjétek el az öreg varju tanácsát!

HŐS BERCZI.

(Képpel a 140. l.)

A SZAMAR hátára pattan,
Nyirfa-geregy van kezében —
Igy ront Berczi az ellenre
S ez megijed szörnyüképen.

Ott fehérlik a vizparton
Fehér serge a libáknak —
A midőn a hős egyszerre
A békés ellenre támad.

És a tollas hadsereg a
Fehér zászlót lobogtatja;
Fehér zászlót, fehér szárnyat —
S „jaj, kegyelmet!“ ezt gagogja.

Vágtat a csaci előre,
Azt hiszi, hogy harczy mén lett
S Berczi is azt képzeli, hogy
Mint Hunyady János fénylett.

Ámde a kis libapásztor
Ott magába azt gondolja:
Volnék csak masodmagammal,
Majd is lenne drága dolga!

TALÁLÓS MESÉK.

Hegynek visz, völgybe visz,
Be vadonba, ki vadonbul.
De azért, barátom,
A helyéből még sem mozdul.

*

Van nekem egy kis lányom,
Ki csak akkor kap verést,
Mikor javában használok.

(v. 1888)

E G Y K I S R Ó M A I.

(Képpel a 137. l.)

Egy római! nagy szó volt hajdan
s a kik kis olvasóim közül történelmet
tanultak, tudják, hogy Róma polgárai
hajdan majdnem az egész világ fölött
uralkodtak. A mostani rómaiak már nem
oly hatalmasok, de azért nem busulnak
s a kis olasz fiuk, kik most ott élnek,
csak olyan boldogok mint hajdan a ró-
mai hősök fiai. Az a kis fiúcska is mai

rajzunkon piros pozsgás, elégedett s
ugylátszik nem banja, ha idegen népek
nem is hódolnak neki, csak nyugodtan
maradhasson anyja ölében.

RÓZSÁK.

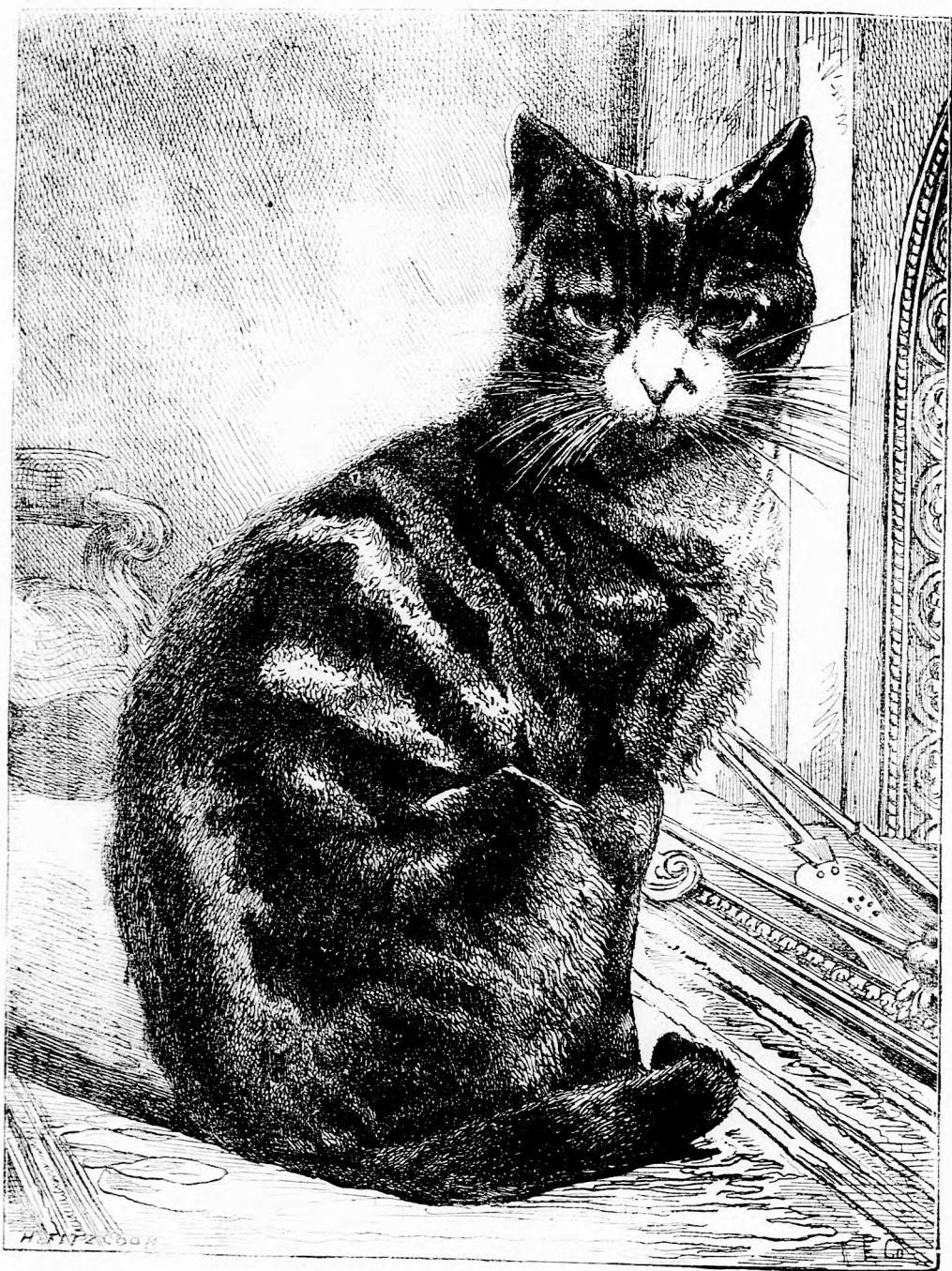
Bár piros légy, avagy fehér
Kedves rózsá, én csodállak.
Bár csak ezer orrom volna
Hogy ezerszer szagolnalak!

A B Á T O R K I S K O C S I S.

Zúg az eső, bömböl a szél,
A villám cikázik.
A fekete felhő Isten
Tűzétől szikrázik.

A lovacska gyorsan üget,
Vigan karikázik.
A kis kocsist sem éri baj —
Legfőlebb megázik.

A CZICZA MORFONDIROZ. (Lásd a 134. l.)

Pest-bécsi irodalmi es művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.**
Ara negyedévre 1 frt 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon. —